

Передмова

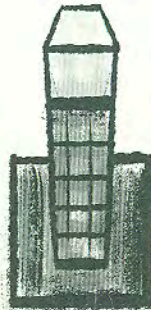
ЯК ПОЧИНАТИ ІСТОРІЮ З ІНТРИГИ

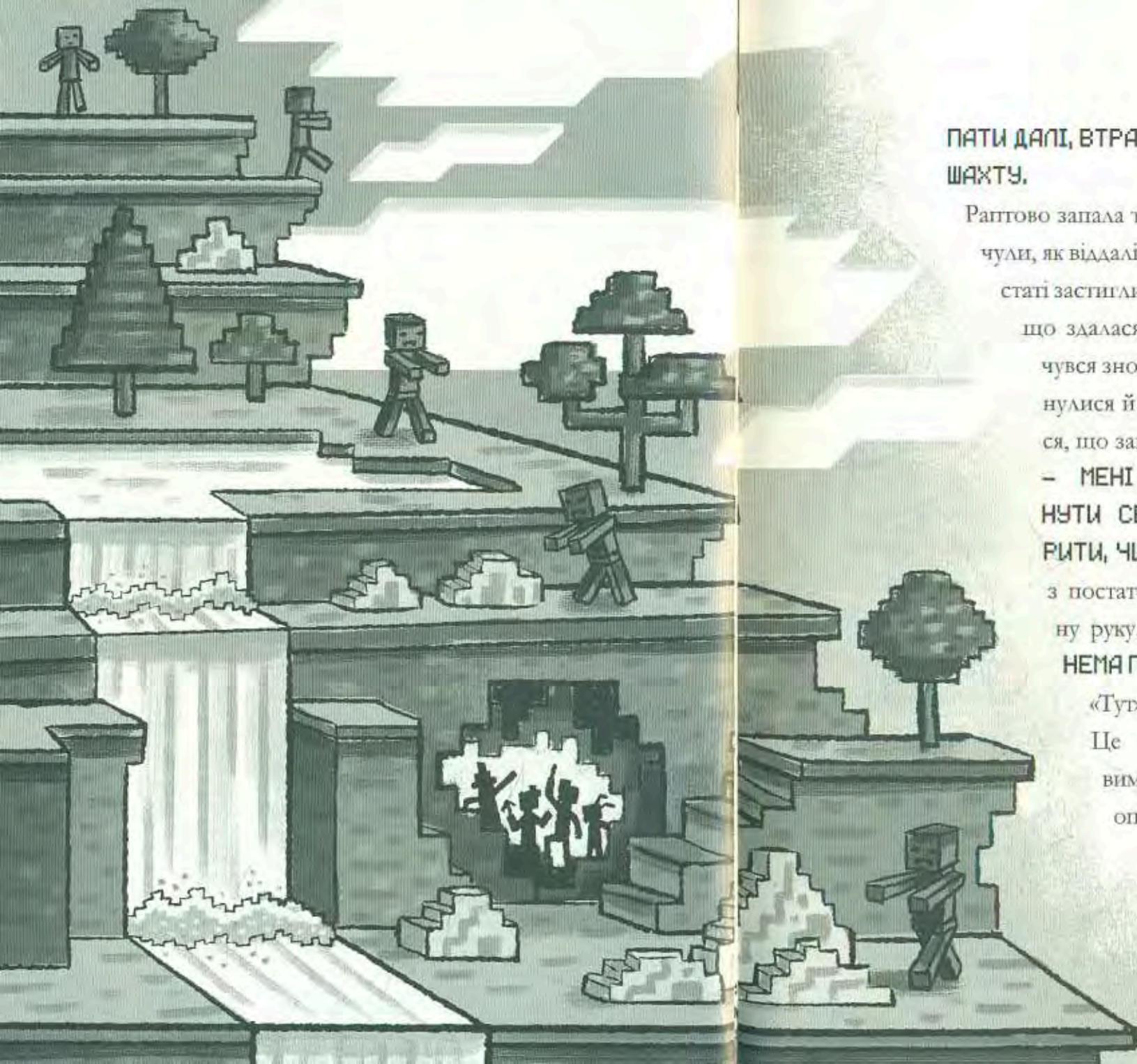
Четверо постатей стояли, нахилившись над **одним смолоскипом**. Це було єдине джерело світла в укритті. **А всі присутні знали, що монстри не можуть спавнитися на світлі.**

– **ЩОСЬ ТУТ ТІСНУВАТО**, – сказала одна з постатей.

– **МОЖНА Й ГЛИБШЕ ПРОКОПАТИ**, – відповіла постать із киркою. – **Я МОЖУ ЗРОБИТИ ЦЕ УКРИТТЯ БІЛЬШИМ.**

– **НІ, ЦЕ РИЗИКОВАНО**, – промовила третя постать, яка, власне, й виготовила смолоскип та кирку. – **У МЕНЕ ВЖЕ НЕМА МАТЕРІАЛІВ, ЩОБ ЗРОБИТИ БІЛЬШЕ ІНСТРУМЕНТІВ. А ЯКЩО БУДЕМО КО-**

ПАТИ ДАЛІ, ВТРАПИМО В ПЕЧЕРУ АБО ШАХТУ.

Раптово запала тиша, і всі четверо почувли, як віддалік хтось застогнав. Постаті застигли мов укопані. За мить, що здалася вічністю, стогін почувся знову. Присутні презирнулися й кивнули, коли здалося, що загрози більше нема.

– МЕНІ ХОЧЕТЬСЯ ВЩИПНУТИ СЕБЕ, ЩОБ ПЕРЕВІРИТИ, ЧИ ЦЕ НЕ СОН, – одна з постатей підняла прямокутну руку. – АЛЕ ТУТ У МЕНЕ НЕМА ПАЛЬЦІВ.

«Тут» – це в Майнкрафті. Це здавалося неможливим, однак ця четвірка опинилася у своїй улюбленій відеогрі. Прямісінько в ній. Майнкрафт став реальністю.

Розділ 1

**ЗУСТРІЧАЙТЕ ЕШ КАПУР!
ЖОДЕН ІЗ ВОРОГІВ
ЇЇ НЕ ЗДОЛАЄ! ЖОДНІ СТІНИ
ЇЇ НЕ СТРИМАЮТЬ!**

Еш Капур стояла в тіні замку. **Це було прокляте місце** з чорними вікнами та високими чудернацькими баштами. На вітрі тріпотів прапор, де було зображено **страшну звірюку**, якої Еш ніколи раніше не бачила. Десь удалині каркнув ворон.

«Будь-яка інша дитина зараз би тремтіла від жаху, – подумала Еш. – Але не я. Я снідаю небезпечно!»

Якщо вже чесно, то Еш снідала вівсянкою. А ще вона насправді не стояла навпроти страшного старого замку. Це була її нова школа, **Вудсврд Мідл**. Але, якщо примружитись і по-

І все було б добре, якби не одна проблема.

Ніхто не знав, як повернутися додому, в реальний світ.

дивитись на будівлю під правильним кутом, її цілком можна уявити **фортецею, населеною привидами, чи покинутим замком, чи базою прибульців** на далекій планеті.

Еш би радо опинилася в будь-якому з цих місць, аби не тут – вона переходила до нової школи, і це означало, що дівчинка знову буде новенькою в класі. Уже втретє за рік її сім'ї доводилося переїжджати через мамину роботу.

Еш розправила скаутську стрічку. Вона була частиною **уніформи загону скаутів «Дикуни»**, і на ній красувалися **десятки нашивок. Кожна свідчила** про особливе досягнення Еш або про здобуті навички. Це були своєрідні трофеї, які завжди залишалися з дівчинкою. **Еш потерла одну з нашивок – на удачу.**

– Не можна отак стовбичити посеред сходів, – сказав якийсь хлопчик, що став поряд.

– Ти що, **зззубилася?** – підхопила дівчинка, яка стала з іншого боку.

– Ну, було б супер, якби мені допомогли зорієнтуватися. Я шукаю кабінет 247.

- Він біля кабінету 246, – озвалася дівчинка.
- Якраз поряд із 248, – сказав хлопчик. – Ти не переплутаєш.

Еш мило всміхнулася й подякувала, однак ці «поради» аж ніяк не допомогли з пошуком.

Дівчинка постукала пальцем по **нашивці «Міський слідопит»**. Це вже не вперше вона опиняється сама в незнайомому

місці або в новій школі. Вона знайде кабінет 247 і здолає всі перешкоди на своєму шляху.

– Перепрошую!

За спиною знову пролунав нетерплячий голос.

Ну, мабуть-таки, справді краще не стовбичити посеред сходів.

Коли Еш знайшла кабінет 247, вона вже запізнилася на урок. Дівчинка сподівалася прослизнути непоміченою, але, щойно зайшла, увесь клас подивився на неї.

– Сідай на своє місце, будь ласка, – звеліла вчителька, зашурхотівши паперами, що лежали на її столі.

– А я не знаю, де мені сідати. **Я новенька**.

– О, значить, це ти, – вчителька нарешті глянула на Еш. Волосся в цієї жінки було кучеряве й на маківці зібране в пучок, що тримався на в'язальних спицях і нагадував наполовину розмотаний клубок пряжі. – Вибач, люба, я просто ще не випила свою пляжку кави і тому **ТРОХИ НЕУВАЖНА**.

– Ви хотіли сказати – *чашку* кави?

– Мене звати міс Мінерва, – відповіла вчителька, змінюючи тему. – Може, відрекомендуєшся класові?

Еш повернулася до нових однокласників, глибоко вдихнула, на удачу постукала пальцем по **нашивці «Ораторське мистецтво»** і широко всміхнулася.

– Усім привіт! – бадьоро почала вона. – **МЕНЕ ЗВАТИ ЕШ КЕПУР**. Ми нещодавно переїхали із Західного узбережжя, але народилася я у Флориді. Я учасниця скаутського руху, люблю тварин і **Відеоігри**.